

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **P. (P.) D.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupen Mgr. Ing. Tomášem Tillmannem, advokátem sídlem
Vrázova 1324/40, 703 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2024 č. j. OAM-405/BA-BA07-BA06-
PS2-2024, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto, že žalobce je

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 11. 9. 2024.

2. Žalobce konstatoval, že žalovaný již v rozhodnutí č. j. OAM-405/BA-BA07-BA04-PS2-2024 ze dne 21. 3. 2024 učinil závěr, že existují oprávněné důvody se domnívat, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je pouze účelová, tj. byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhotovení, proto jej „přezajistil“ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dobu zajištění žalovaný stanovil do 11. 9. 2024, tedy maximální dobu trvání zajištění dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, a to 180 dnů. Následně podal žádost o propuštění po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění, o níž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Se závěry žalovaného nesouhlasí, zejména co do neaplikace ust. § 47 zákona o azylu. Vyslovil přesvědčení, že žalovaný nesprávně zvážil aplikovatelnost některého ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Zdůraznil, že nemá zájem sebemenším způsobem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně a jeho cílem je postupovat v souladu s právním řádem České republiky a má snahu svůj pobyt v ČR legalizovat. Navíc žalovaný zcela mylně na str. 3 rozhodnutí uzavřel, že nemá žádné osobní vazby, které by zaručovaly jeho setrvání v pobytovém středisku a nic by tedy nezaručovalo, že by ve středisku zůstal a nadále zajišťoval součinnost v rámci správního řízení. Zdůraznil, že má na území ČR přítelkyni a bratra. Nemusel by pobývat v pobytovém středisku, neboť má zajištěné ubytování a stravu v Českých Budějovicích na adrese v ulici C. Toto řešení by pak bylo o poznání hospodárnější, než trvání jeho zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšší Lhoty. Připomenul, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, kdy příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k zajištění fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že při zajištění každého jednotlivého cizince musí existovat individuální, objektivní a oprávněný důvod pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, avšak žalovaný se žádnými individuálními, objektivními a oprávněnými důvody v jeho případě nezabýval. Nešel ani do hloubky ohledně pobytu či jeho vazeb na ČR. Pouze zcela paušálně a formalisticky konstatoval, že nic nenasvědčuje tomu, že by skutečně poskytoval nadále součinnost v rámci správního řízení. Opak je však pravdou. K České republice má citovou vazbu, má zde plnohodnotný vztah, bratra a chce zde zůstat. Proto u něho neexistují oprávněné důvody se domnívat, že by na výše uvedené adrese nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a uchýlil se ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu. Neexistuje u něho žádná důvodná obava, že by s žalovaným nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření a že by tak bylo ohroženo zabezpečení jeho dostupnosti pro řízení o správním vyhoštění, příp. pro jeho následný výkon. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v něm popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro pokračování zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a ty nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2024 č. j. OAM-405/BA-BA07-BA04-PS-2024, které nabylo právní moci 22. 3. 2024, byl ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 11. 9. 2024.
6. Ze správního spisu se dále podává, konkrétně pak z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka řízení, který dne 16. 3. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, že žalobce do České republiky přicestoval v roce 2019 kvůli tomu, že měl v Moldavské republice problémy, konkrétně se dostal do konfliktu s místní mafií. Do ČR přijel za bratrem, který zde má legálně pobyt. On sám by si zde chtěl zlegalizovat pobyt, aby mohl pracovat. Nějakou dobu zde pracoval, ale v roce 2021 jej kontrolovala policie a bylo mu uloženo správní vyhoštění. Tvrdil, že se domů vrátit nemůže, proto zůstal v Praze, kde dále pracoval. Byl ale znovu kontrolován a následně umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková, odkud byl vyhoštěn do Ruska. V Balkové říkal, že se nemůže vrátit do vlasti, proto si zvolil jako zemi vyhoštění Rusko. Poté byl celou dobu v Rusku, kde žije matka a bratr. Z Ruska po skončení platnosti vyhoštění, konkrétně v březnu 2023, vycestoval zpět letecky do České republiky. Asi po dvou měsících mu byl odcizen cestovní doklad, což nahlásil Zastupitelskému úřadu Moldavska a zároveň si požádal o nový cestovní doklad. Jeho žádost byla zamítnuta s argumentací, že se má vrátit do Moldavska a nový cestovní doklad si vyřídit tam. Vylekal se a zůstal v České republice. Dodal, že v Moldavsku od roku 2019 nebyl. K vazbám na území ČR sdělil, že zde má bratra, žádné další vazby zde nemá. Žije v Českých Budějovicích na ulici C. V Moldavsku nikoho nemá, nemá se kam vrátit. Návratu se obává, neboť tam má konflikt s místní mafií.
7. Ze spisu se rovněž podává, že 5. 5. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce pod č. j. KRPA-112714-12/2021/000022-SV, proti němuž žalobce podal odvolání, které bylo 19. 7. 2021 zamítnuto a rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce z České republiky nevycestoval a poté, co byl opětovně kontrolován hlídkou policie, byl dne 20. 12. 2021 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění rozhodnutím č. j. KRPA-338720-11/ČJ-2021-000022-ZZC. K realizaci správního vyhoštění došlo dne 14. 1. 2022, kdy byl žalobce letecky vyhoštěn do Ruské federace. Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2024 č. j. KRPC-35073-21/ČJ-2024-020023 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že se žalobce dne 9. 3. 2024 při kontrole totožnosti neprokázal žádným dokladem a nebylo možné ověřit, zda je oprávněn k pobytu na území ČR. Následně byl na základě shody otisku prstů ztotožněn a bylo zjištěno, že se na území ČR nachází bez jakéhokoli platného povolení k pobytu. Následně 16. 3. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
8. V rozhodnutí ze dne 21. 3. 2024 č. j. OAM-405/BA-BA07-BA04-PS-2024, které nabylo právní moci 22. 3. 2024, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a doba trvání zajištění byla dle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 11. 9.

2024, žalovaný vycházel ze zjištění, že žalobce na území ČR pobýval bez cestovního dokladu a jakéhokoli povolení k pobytu, a to poté, co již jednou byl v nedávné době z území ČR ze stejného důvodu vyhoštěn, tehdy do Ruska. Přesto se následně opět do ČR vrátil, i když věděl, že zde nemá opět zajištěné žádné dlouhodobější povolení k pobytu ani k práci. Ačkoli si byl vědom svého neoprávněného pobytu, svou situaci nijak neřešil a nadále pobýval na území ČR neoprávněně. K jeho tvrzení, že si snažil vyřídit nový cestovní doklad, ale bylo mu dle jeho tvrzení zastupitelským úřadem sděleno, že za tímto účelem musí vycestovat do Moldavska a on se vylekal, správní orgán uvedl, že nelze jinak než konstatovat, že mu byly známy možnosti řešení jeho pobytu, resp. alespoň získání platného cestovního dokladu, což samozřejmě ještě neznamená možnost zde legálně pobývat či dokonce pracovat. Žalobce však zvolil vědomě cestu dalšího nelegálního pobývání na území ČR a správní orgán vyslovil z dosavadního jednání žalobce přesvědčení, že by tak činil i nadále, pokud by nebyl kontrolován hlídkou policie a zajištěn za účelem zajištění. Dále správní orgán konstatoval, že žalobce sice uvedl, že žije v Českých Budějovicích na ulici Chelčického, ale nebyl schopen uvést bližší adresu ani doložit, že by měl jakékoli oprávnění v příslušné nemovitosti legálně pobývat. Vzhledem k absenci jakéhokoli dokladu totožnosti je dle správního orgánu zároveň vyloučeno, aby kdy uzavřel platný nájemní či jiný užívací vztah k nemovitosti s jejím vlastníkem. Přiznal, že na území ČR nemá, kromě dospělého bratra, žádné blízké rodinné vazby, je svobodný, bezdětný, matka a další bratr žijí v Rusku. Zdravotně je v pořádku. Dále správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. V rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR nikdy neučinil. Poukázal na to, že žalobce sám uvedl, že aktuálně v ČR pobývá od roku 2023, ale přijel sem původně za prací již v roce 2019, načež zde pobýval nelegálně a byl již jednou zajištěn a vyhoštěn, tehdy do Ruska. Při prvním jeho pobytu v ČR o mezinárodní ochranu nežádal a neučinil tak do doby zajištění ani nyní. Vyslovil přesvědčení, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, avšak žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území učinit již dříve. Správní orgán dospěl k závěru, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem bylo motivováno pouze snahou jakkoli zmařit nucený návrat do vlasti. Správní orgán dále dospěl k závěru, že v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Správní orgán se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců.

9. K tomu správní orgán uvedl, že třebaže považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem za účelové, nebude s ohledem na znění zákona o azylu možné na jeho žádost aplikovat ust. § 16 zákona o azylu, týkající se žádosti zjevně nedůvodných, konkrétně

§ 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Dále poznamenal, že dle ustálené judikatury krajských soudů i NSS by mohla být žádost zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu výhradně tehdy, pokud žadatel jako jediný důvod své žádosti uvedl právě snahu vyhnout se realizaci vyhoštění, vydání nebo předání či je zdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení k žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proto stanovil pro dobu trvání zajištění žalobce maximální zákonem stanovenou lhůtu 180 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, který tuto stanoví na 6 měsíců. V souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu správní orgán konstatoval, že vzhledem k výše uvedenému, je žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, nejdéle však do dne 11. 9. 2024.

10. Dne 21. 5. 2024 žalobce podal žádost o přezkum důvodů trvání zajištění a návrh na vydání zvláštního opatření ve věci jeho aktuálního umístění v zařízení pro zajištění cizinců.
11. V žádosti uvedl, že nesouhlasí s tvrzeními správního orgánu, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat povinnosti z území ČR a států EU vycestovat, že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal účelově s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění, a že je v jeho případě vyloučena aplikace zvláštního opatření, neboť jeho jednání podle správního orgánu nesvědčí o tom, že by hodlal dodržovat své zákonné povinnosti. Podle žalobce samotná skutečnost, že na území ČR pobýval bez příslušného pobytového oprávnění, automaticky neznamená, že by měl mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění či snad dokonce průběh azylového řízení. Poukázal na nepřiměřenost jeho zajištění, a to vzhledem k tomu, že má na území ČR přítelkyni a bratra. Zajištění pociťuje jako velké osobní neštěstí. Zažívá značné útrapy a obdobným způsobem tyto útrapy jistě pociťují i členové jeho rodiny, neboť jim není umožněn kontakt s ním. Zmínil, že v zemi původu se dostal do svízelné situace, když v sebeobraně zranil prokurátorova syna, v důsledku čehož byl moldavskými orgány veřejné moci křivě obviněn z řady trestných činů. Bylo s ním zahájeno trestní stíhání např. ve věci domnělého znásilnění či krádeže. Žádného z trestných činů se nedopustil. Vzhledem k uvedenému je označen za hledanou osobu a hrozí mu omezení osobní svobody bez zákonného důvodu. Další důvod jeho žádosti o mezinárodní ochranu představuje skutečnost, že se dostal do problému s moldavskou mafií, protože je ohrožen nejen jeho život a zdraví, ale rovněž důstojnost. V zemi původu byl podroben mučení, nelidskému zacházení právě ze strany mafie. Na státní orgány se v zemi původu obrátit nemůže. Zmínil také, že v případě uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, by nemusel pobývat v pobytovém středisku, neboť má zajištěné ubytování v Českých Budějovicích na adrese v ulici Chelčického. Toto řešení by bylo hospodárnější. Závěrem prohlásil, že se i nadále bude chovat v souladu jak s právním řádem ČR, tak s provozními řády jednotlivých zařízení, do kterých jsou cizinci umísťováni, a že nebude žádným způsobem narušovat či mařit průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany či jiného řízení. Prohlásil, že nehodlá páchat na území ČR trestnou ani jinou protiprávní činnost a také nehodlá jakýmkoli jiným způsobem narušovat veřejný pořádek.
12. O uvedené žádosti žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
13. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost

o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

14. Podle ust. § 46a odst. 10 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.
15. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
16. Z výše citovaného ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vyplývá, že pro zajištění podle uvedeného ustanovení je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: 1) nemožnost účinného uplatnění zvláštních opatření, 2) podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a 3) účelovost žádosti. Všechny tyto podmínky byly v posuzované věci splněny. Ze soudní judikatury plyne, že pojem „účinné uplatnění“ zvláštních opatření je nutno chápat jako stav, kdy je zvláštní opatření schopno plnit svůj účel. Tento účel vymezil zákonodárce v ust. § 47 odst. 2 zákona o azylu, v němž je uvedeno, že ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení tím, že se zabezpečí účast žadatele. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s posouzením otázky trvání důvodů pro zajištění žalobce a s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu. Žalovaný konstatoval, že v tomto směru se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by vedlo správní orgán ke změně jeho závěru vyjádřeného v rozhodnutí o zajištění žalobce č. j. OAM-405/BA-BA07-BA04-PS-2024 ze dne 21. 3. 2024. Soud předně souhlasí s žalovaným, že pokud jde o obecné námitky žalobce vůči samotnému zajištění, tedy důvodům uvedeným v rozhodnutí ze dne 21. 3. 2024 č. j. OAM-405/BA-BA07-BA04-PS-2024, jedná se o rozhodnutí pravomocné, proti němuž žalobce nebrojil. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by správní orgán mohly vést ke změně jeho původního rozhodnutí. Pouze vyjádřil nesouhlas s jeho zajištěním. Žalobce stále nemá v ČR naprosto žádný majetek či jakékoli místo, kde by mohl legálně pobývat a docházet se hlásit ke správnímu orgánu, ani žádné finanční prostředky na jeho obstarání, neboť vzhledem k absenci jakéhokoli dokladu totožnosti je vyloučeno, aby uzavřel platný nájemní či jiný užívací vztah k nemovitosti s jejím vlastníkem. Tvrdil-li, že se bude zdržovat v Českých Budějovicích na ulici C. a respektovat uložené povinnosti dané zvláštním opatřením dle § 47 zákona o azylu, souhlasí

soud s žalovaným, že ani v tomto ohledu se v situaci žalobce nezměnilo naprosto nic, co by mohlo vést správní orgán ke změně jeho závěrů plynoucích z rozhodnutí o jeho zajištění. Tvrdil-li, že mu není umožněn kontakt s jeho příbuznými, pak žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že v ZZC jsou povoleny návštěvy, kterých žalobce může využít. Z uvedených okolností je nadále zřejmé, že zde není žádná záruka, že by žalobce, byl-li by přemístěn do otevřeného pobytového střediska, v tomto středisku setrval a poskytoval nadále součinnost v rámci správního řízení. Soud zastává názor, že stále existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet a stále existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat kontaktu s orgány veřejné moci a nebude respektovat své právní povinnosti, ačkoliv formálně deklaruje něco jiného. Soud souhlasí rovněž se závěry žalovaného, že nebyly zjištěny ani žádné okolnosti, které by svědčily o tom, že žalobce je zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

17. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.07.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně